

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/269/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1017201510
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Král
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1017201510.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu: JUDr. Branislava Krála, a členov senátu: JUDr. Martina Murgaša a JUDr. Zuzany Kučerovej, v právnej veci žalobcov: X/ J. V. U..W., W. W.: V. XX, XXX XX O., H.: XX XXX XXX, X/ J. F. W..Y..R., W. W. V. XX, O., H.: XX XXX XXX, obaja právne zastúpení: Fridrich Paľko s.r.o., so sídlom: Grösslingova 4, 811 09 Bratislava proti žalovanému: Slovenská Y. G. Q.Q. W. W. Y., W. W.: Ž. K.. XX, XXX XX O., o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 09. septembra 2016, č. k. 24C/77/2012-509, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalovanému súd náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie v celom rozsahu zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhali voči žalovanému náhrady škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Topoľčany, ktorý neprijal návrhy žalobcu 1/ zo dňa 19.10.2006 na začatie občianskeho súdneho konania podané elektronickou formou. Súd prvej inštancie žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Žalobcovia sa podanou žalobou pôvodne domáhali, aby súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/ titulom náhrady škody sumu 9.626,90 eur (ako súčet istín jednotlivých pohľadávok), ďalej sumu 24.220.006,78 eur (ako súčet jednotlivých poplatkov z omeškania), sumu 1.211.511,60 eur (ako ušlý zisk), sumu 481,35 eur (ako úročenie finančného kapitálu), sumu 38.695,72 eur (ako vynaložené finančné prostriedky na ochranu legitímnych práv žalobcu) a sumu 387.420 eur titulom nemajetkovej ujmy. Uznesením zo dňa 24.9.2012, č.k. 24C/77/2012-259 súd prvej inštancie pripustil zmenu petitu tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 1/ náhradu škody v sume 9626,90 eur, v sume 24 220 606,78 eur, v sume 38 268,21 eur a nemajetkovú ujmu v sume 387 420 eur. Uznesením zo dňa 30.7.2015, č.k. 24C/77/2012-402 súd prvej inštancie pripustil, aby z konania v časti o zaplatenie majetkovej škody v sume 24 268 501,89 eur (právo na náhradu škody spočívajúcej v istine 9626,90 eur, v poplatku z omeškania 24 220 606,78 eur, náklady spojené s uplatnením istiny v sume 38 268,21 eur) vystúpila na strane žalobcu spoločnosť J. V. U..W.. (t.j. žalobca 1/), a aby na jeho miesto vstúpila spoločnosť J. F. W..Y..R.. (ako žalobca 2/), a to počnúc dňom právoplatnosti tohto uznesenia, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 27.8.2015. Uznesením zo dňa 8.1.2016, č.k. 24C/77/2012-411 súd prvej inštancie pripustil zmenu petitu, v zmysle ktorého žalobcovia žiadali, aby žalovaný niesol zodpovednosť za škodu, ktorá vznikla žalobcovi 1/ nesprávnym úradným postupom, pretože tento neprijal návrhy žalobcu 1/ na začatie občianskeho súdneho konania, podané elektronickou formou dňa 19.10.2006 a to medzitýmnym rozsudkom, resp. žiadali, aby súd rozsudkom rozhodol tak, že žalovaný zaplatí žalobcovi 1/ nemajetkovú ujmu 387 420 eur a žalobcovi 2/ na istine 9626,90 eur,

na príslušenstve, tvorenom sumou poplatkov z omeškania sumu 24 220 606,78 eur a na príslušenstve, tvorenom sumou nákladov spojených s uplatnením istiny sumu 38 268,21 eur.

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že predmetom konania bolo posúdenie dôvodnosti nároku na náhradu škody, ktorá mala žalobcom 1/ a 2/ vzniknúť z dôvodu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Topoľčany neprijatím elektronického podania žalobcu 1/ na DVD nosiči, podpísaného zaručeným elektronickým podpisom. Obsahom tohto elektronického podania bolo celkom 587 návrhov na začatie konania vo veci neuhradených koncesionárskych poplatkov. Nesprávny úradný postup mal spočívať v tom, že predmetné elektronické podanie nebolo riadne zaevidované ako návrh na začatie konania, v rozpore s v tom čase aktuálnym znením § 42 ods. 1 O.s.p.. Z vykonaného dokazovania bolo skutkovo nesporné, že DVD nosič, obsahujúci podania zo dňa 19.10.2006 bol žalobcovi 1/ okresným súdom obratom listom ako neprijatý vrátený z dôvodu, že predmetné podanie okresný súd nepovažuje za podanie v zmysle § 42 ods. 1 O.s.p.. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom sp. zn. III.ÚS 7/07 zo dňa 20.12.2007 rozhodol, že bolo porušené základné právo žalobcu 1/ podľa článku 46 ods. 1 Ústavy slovenskej republiky a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Topoľčany neprijatím jeho podaní zo dňa 19.10.2006, urobených elektronickou formou a podpísaných zaručeným elektronickým podpisom. Okresnému súdu Topoľčany ústavný súd prikázal konať vo veci tohto podania zo dňa 19.10.2006, podľa príslušných ustanovení O.s.p.. Následne listom zo dňa 26.3.2008 žalobca 1/ doručil Okresnému súdu Topoľčany DVD nosič, obsahujúci jednotlivé žaloby. DVD nosič sa nachádzal v rukách žalobcu potom, čo došlo k ukončeniu súdneho konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky a nebolo viac spotrebné evidovať ho v súdnom spise ako dôkaz.

3. Súd prvej inštancie ako predbežnú otázku riešil dôvodnosť žalovaným vznesenej námietky premlčania. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že k premlčaniu nároku na náhradu uplatnenej škody v zmysle § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. nedošlo, nakoľko pre uplatnenie nároku na náhradu škody bol rozhodný jednak nález Ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 7/07, ktorý bol vydaný dňom 20.12.2007, ako aj samotný charakter nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Topoľčany. Nesprávny úradný postup okresného súdu spočíval v jeho nečinnosti, keď elektronické podania, ktoré mal zaevidovať ku dňu 19.10.2006, nebol technicky schopný zaevidovať. K vydaniu ústavného nálezu došlo dňa 20.12.2007. Týmto momentom došlo k ohraničeniu (ukončeniu) nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Topoľčany a žalobcovi 1/ začala plynúť trojročná premlčacia lehota na uplatnenie nároku na náhradu škody, spôsobenej nesprávnym úradným postupom, ktorá by skončila dňa 21.12.2010. Žalobca 1/ si nárok uplatnil návrhom na začatie konania, doručeným súdu prvej inštancie dňa 14.7.2010, teda včas.

4. Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí poukázal na to, že Okresný súd Bratislava I v konaní č.k. 7C/144/2006-326 právoplatným rozsudkom zo dňa 20.10.2008 určil, že právny vzťah založený rámcovou zmluvou o postúpení pohľadávok uzavretou dňa 17.5.2005, realizačnou zmluvou číslo 1 uzavretou dňa 20.9.2005 a realizačnou zmluvou číslo 2 uzavretou dňa 27.1.2006 medzi účastníkmi (W. Y. a J. V. U. W..) naďalej trvá. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 5.11.2008. Okresný súd vo svojom rozhodnutí teda deklaroval, že žalobca 1/je vlastníkom pohľadávky, ktorá bola predmetom postúpenia.

5. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že Okresný súd Bratislava I na základe rozsudku sp. zn. 16C/163/2010 zo dňa 26.10.2015 v obdobnej veci (nesprávny úradný postup Okresného súdu Veľký Krtíš z dôvodu neprijatia 409 žalobných návrhov, podaných zo strany žalobcu 1/ elektronickou formou so zaručeným elektronickým podpisom na DVD nosiči) žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 15. 12. 2015 a vykonateľnosť dňa 15. 12. 2015.

6. V ďalšom poukázal i na to, že Okresný súd Bratislava I na základe rozsudku sp. zn. 19C/124/2010 zo dňa 26.05.2015 v obdobnej veci (nesprávny úradný postup Okresného súdu Považská Bystrica z dôvodu neprijatia 500 žalobných návrhov, podaných zo strany žalobcu 1/ elektronickou formou so zaručeným elektronickým podpisom na DVD nosiči) žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

7. Súd prvej inštancie predmetnú vec právne posúdil podľa § 9 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, § 19 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, pričom dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

8. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že s poukazom na nález Ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 7/07 zo dňa 20.12.2007, ktorý konštatoval porušenie základného práva žalobcu 1/ podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, postupom Okresného súdu Topoľčany, spočívajúcom v neprijatí jeho podaní z 19.10.2006, mal preukázaný nesprávny úradný postup Okresného súdu Topoľčany. Preto sa ďalším vykonávaným dokazovaním sústredil na to, či v príčinnej súvislosti s vyššie označeným nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Topoľčany vznikla žalobcom uplatnená majetková a nemajetková ujma, keďže rozhodovanie o náhrade škody, spôsobenej nesprávnym úradným postupom nezávisle na úvahe o príčinnej súvislosti medzi takýmto postupom a vzniknutou škodou.

9. Žalobca 2/ v konaní tvrdil, že majetková škoda, ktorej vlastníkom sa na základe zmluvy o postúpení pohľadávky od žalobcu 1/ v priebehu tohto súdneho konania stal, tvorí: súčet istín, ktoré boli uvedené v žalobných návrhoch, obsiahnutých na DVD nosiči vo výške 9626,90 eur, poplatkov z omeškania, ktoré by si mohol uplatniť voči dlžníkom v celkovej hodnote 24 220 606,78 eur, avšak v dôsledku zmeny legislatívy, ktorá nastala po vrátení DVD nosičov okresným súdom si ich už nemohol uplatniť, sumy nákladov, spojených s uplatnením vyššie označenej istiny vo výške 38 268,21 eur.

10. K uplatnenej škode, predstavujúcej súčet žalovaných istín v sume 9626,90 eur, súd prvej inštancie uviedol, že pri jej určení vychádzal žalobca 2/ z domnienky respektíve z hypotézy o tzv. 100% úspešnosti vo všetkých 587 uplatnených nárokoch na zaplatenie koncesionárskych poplatkov a to nielen vo vzťahu k rozhodovacej činnosti súdu, ale aj so zohľadnením tzv. 100% úspešnosti pri ich prípadnom vymáhaní. Z úradnej činnosti súdu bola však v tejto súvislosti známe, že mnoho z podaných návrhov bol odmietnutých, mnohé návrhy boli zastavené pre späťvzatie, alebo pre neodstrániteľnú prekážku konania, nakoľko označenie žalovaných bolo bez diakritiky, mnoho návrhov bol zamietnutých pre nedostatok vecnej legitímácie, či už aktívnej alebo pasívnej. V kontexte s vyššie uvedeným preto žalobcom predložený listinný dôkaz, označený ako znalecký posudok č. 1/2009 súd prvej inštancie vyhodnotil ako irelevantný. Uviedol, že majetkovú škodu nie je možné založiť na ničím nepodložených domnienkach a hypotézach a preto súd považoval uplatnenú škodu za dôkazne žalobcom nepreukázanú. Pri takto definovanej škode nemohlo ísť o skutočnú škodu, chápanú ako zmenšenie majetku poškodeného, a ani o tzv. inú škodu, t. j. ušlý zisk. Preto podľa súdu prvej inštancie absentovala jasná príčinná súvislosť medzi uplatnenou škodou a nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Topoľčany.

11. K uplatnenej škode, predstavujúcej poplatky z omeškania, ktoré by si žalobca 2/ mohol uplatniť voči dlžníkom v celkovej hodnote 24 220 606,78 eur v zmysle zákona č. 212/1995 Z.z., ale v dôsledku zmeny legislatívy si ich už nemohol súdnou cestou uplatniť, súd prvej inštancie uviedol, že zákon č. 96/2006 Z.z., ktorým bol novelizovaný § 9 zákona č. 212/1995 Z.z. o koncesionárskych poplatkoch, a ktorým bol inštitút poplatkov z omeškania nahradený inštitútom klasických úrokov z omeškania a ktorým bol v §10b daný tzv. „generálny pardon“ bol prijatý K. Y. W. Y. dňa 2.2.2006 s tým, že účinnosť nadobudol dňom jeho vyhlásenia, teda v období niekoľko mesiacov pred podaním elektronického návrhu na Okresný súd Topoľčany dňa 19.10.2006. Preto takto uplatnená škoda nie je v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Topoľčany, ale v súvislosti so zmenou legislatívy. Aj v tejto časti žaloby teda absentovala príčinná súvislosť medzi uplatnenou škodou a nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Topoľčany.

12. Pokiaľ išlo o sumu nákladov, spojených s uplatnením istiny vo výške 38 268,21 eur, t. j. 1 152 868 SK (trovy právneho zastúpenia pred okresným súdom v sume 1964 SK á 1 vec, vypočítaných ako súčin 587 žalôb x 1964 SK), súd prvej inštancie poukázal na to, že uvedená suma je zjavne neprimeraná k výške uplatnenej istiny. Obsah uzatvorenej mandátnej zmluvy za poskytovanie právnej pomoci zo dňa 20.9.2005 s advokátom X.. Q. V. je pre žalobcu 1/ v značne nevýhodnom rozsahu, keď sa zaviazal uhradiť hromadné a vo svojej podstate identické úkony právnej pomoci bez zohľadnenia hľadiska prípadnej úspešnosti v konaní. Ak žalobca 1/ túto sumu advokátovi uhradil, predstavuje to len ním dobrovoľne prijaté podnikateľské riziko. Ani takto uplatnená škoda nebola z pohľadu prejednávanej veci podložená, a bola bez akéhokoľvek súvisu s nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Topoľčany.

13. Pokiaľ išlo o nárok žalobcu 1/ na nemajetkovú ujmu 387 420 eur, túto žalobca 1/ určil ako súčin sumy 660 eur za každý jednotlivý právny prípad, obsiahnutý na odmietnutom DVD nosiči x 587 prípadov. Súd prvej inštancie však poukázal na to, že v súvislosti s uplatnenou nemajetkovou ujmu žalobca neprodukoval žiadny dôkaz, preukazujúci oprávnenosť uplatneného nároku. Tento nárok žalobca odôvodnil len veľmi všeobecne tým, že bolo ťažké počúvať vyjadrenia klientov, ktorí im povedali, že ich IT riešenie nie je možné aplikovať v súdnom systéme Slovenskej republiky, čo však bolo bez právnej relevancie. Žalobcom tvrdené poškodenie dobrého mena tak nebolo v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom okresného súdu, ale so samotným vymáhaním postúpených pohľadávok na zaplatenie koncesionárskych poplatkov. Vzhľadom na zistený skutkový a právny stav veci bolo potom konštatovanie porušenia práva, dostatočným zadosťučinením pre žalobcu 1/.

14. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku uzavrel, že žalobou uplatnené nároky sú neopodstatnené, tak pokiaľ ide o majetkovú škodu ako i nemajetkovú ujmu, keď súdu po vyhodnotení dôkazov, absentovalo preukázanie ich vzniku a príčinnej súvislosti medzi špecifikovaným nesprávnym úradným postupom okresného súdu a uplatnenou škodou, čo bolo dôvodom pre zamietnutie žaloby v celom jej rozsahu. Súd prvej inštancie v ďalšom uviedol, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný, a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti. V opačnom prípade nemá Ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv. Z ustanovenia § 185 ods. 1 C.s.p. vyplýva, že súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Pritom je viazaný najmä tým, že nevykonanie dôkazov súvisí s tým, že nemajú význam pre vec samú, príp. že už doposiaľ vykonané dôkazy umožňujú náležité zistenie skutkového stavu. Nevykonanie dôkazov navrhnutých stranou nie je postupom, ktorým súd odníma procesnej strane možnosť konať pred súdom (uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo 6/1992). Z hľadiska časovej hospodárnosti, súd prvej inštancie v rámci písomného vyhotovenia rozsudku neuviedol ďalšie písomné a ústne vyjadrenia strán, ktoré tvorili obsah súdneho spisu, nakoľko ich uvedenie a právne vyhodnotenie by bolo vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nadbytočné, neefektívne a v rámci odôvodnenia rozsudku aj nepodstatné. Nebolo teda úlohou súdu v odôvodnení uviesť všetky dôkazné prostriedky, ktoré boli v súdnom spore vykonané, ale iba tie, ktoré boli najpodstatnejšie, z ktorých súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní o opodstatnenosti žaloby, a to tak, aby odôvodnenie rozhodnutia súdu bolo presvedčivé a preskúmateľné. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov súd prvej inštancie žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p.

15. Proti tomuto rozhodnutiu podali v zákonom stanovenej lehote žalobcovia odvolanie a navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Rozsudok súdu prvej inštancie napadli z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), h) CSP. Nesúhlasili so záverom súdu prvej inštancie, ktorý v odôvodnení uviedol, že žalobcovia dostatočným spôsobom nepreukázali vznik škody, keď túto vyčíslili len všeobecne, a to sumou, pričom ani v jednom prípade nepreukázali, že by postupom Okresného súdu Topoľčany došlo k premlčaniu nárokov žalobcov. Žalobcovia na obranu uviedli, že materiálnu škodu v podanej žalobe podrobne rozčlenili podľa jednotlivých zložiek a to na istinu koncesionárskych poplatkov (nárokov uplatnených neprijatými návrhmi), poplatky z omeškania z nezaplatených koncesionárskych poplatkov, trovy právneho zastúpenia, t.j. náklady spojené s uplatnením pohľadávok atď. a podrobne zdôvodnili existenciu nároku, ako aj ich výšku. Zároveň súdu prvej inštancie predložili dátový nosič, ktorý obsahoval komplexnú identifikáciu pohľadávok žalobcov, ktoré boli uplatnené návrhmi na začatie občianskeho súdneho konania spracovanými v elektronickej forme a o ktorých nebolo súdmi rozhodované z príčin uvedených v žalobe, pričom takýmto nesprávnym úradným postupom došlo k ich premlčaniu. Dátový nosič obsahuje aj komplexné údaje o pohľadávkach žalobcov, ktoré vznikli z titulu nezaplatenia dlžných koncesionárskych poplatkov, t.j. údaje o legislatívne definovaných poplatkoch z omeškania, ktorých úhrada bola trvalo zmarená nelegálnym postupom súdov. Dátový nosič je tak dôkazom, ktorý potvrdzuje výšku uplatňovanej materiálnej škody a legitimizuje žalobcami vznesené nároky. Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, súd prvej inštancie sa s obsahom predloženého dátového nosiča neoboznámil, teda nevykonával navrhované dokazovanie. Na základe aj tohto nevykonaného dokazovania následne súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcovia nepreukázali vznik škody. Súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával, navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, čo predstavuje odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e)

CSP. Žalobcovia v odvolaní namietali, že im bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom a tým aj možnosť predložiť návrhy na doplnenie dokazovania, keď súd prvej inštancie vo veci pojednával napriek tomu, že tu bol dôležitý dôvod na odročenie pojednávania. Uviedli, že predložili súdu prvej inštancie dôkazy a disponujú i ďalšími dôkazmi o tom, že vplyvom technologických a právnych limitov neboli a stále nie sú súdy schopné „vrátiť späť čas“ a vykonať vo vzťahu k elektronicky spracovaným návrhom procedúru prijatia podania tak, aby nedošlo k vytvoreniu prekážky premlčania. Podľa v tom čase účinného ustanovenia § 79 ods. 1 OSP konanie začínalo na návrh a s ohľadom na čas začínalo prijatím podania na základe uskutočnenej zákonom definovanej procedúry - ustanovenia §129 -139 vyhlášky č.543/2005 Z.z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné súdy, krajské súdy, Špeciálny súd a vojenské súdy. Súd preto nemôže „vrátiť späť čas“ podania a „tváriť sa“, že procedúra prijatia bola ukončená v deň, keď boli súdu po prvý krát doručené návrhy. V danom prípade žiaden z doručovaných návrhov nebol prijatým podaním, pretože súd neuskutočnil procedúru prijatia návrhu v zmysle platnej procesnej úpravy. Návrhy neboli spracované aplikáciou a vo vzťahu k nim neboli spracované potvrdenia o prijatí podania. Veciam neboli pridelené spisové značky (nedošlo k registrácii). Nedošlo teda k okamihu podania návrhov na súd s platným právnym účinkom začatia občianskeho súdneho konania. Žalobcovia opätovne v odvolaní poukázali na ust. § 5b zákona č.250/2007 Z.z. účinného od 01.05.2014, podľa ktorého súd je aj bez návrhu (dovolať sa) spotrebiteľa povinný prihliadnuť na premlčanie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi. Premlčanie tak nastane ako nezvratný dôsledok aplikácie ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. súdom v sporovom konaní. Na preukázanie výšky škody žalobcovia s poukazom na porušenie poučovacej povinnosti podľa v tom čase účinného ust. § 120 ods. 4 OSP, v rámci odvolania navrhli doplnenie dokazovania a žiadali súd, aby na zodpovedanie tejto odbornej otázky ustanovil znalecký ústav: A. T. B. O. (A. Č.: XXXXXX), so sídlom: P. D. H., O. a to pre odbor: XXXXXX *. A. a manažment, odvetvie: XXXXXX - S.. Žalobcovia v konaní uplatňujú účtovnú hodnotu istiny koncesionárskych poplatkov a účtovnú hodnotu príslušenstva koncesionárskych poplatkov, ktorými v zmysle ust. § 9 zákona č. 212/1995 Z.z. (platného do 20.02.2006) sú poplatky z omeškania. Žalobcovia poukázali na to, že v tomto súdnom konaní súd sformuloval otázku, ktorú je v konaní potrebné vyriešiť, a to akú sumu bolo možné v konaniach pred okresným súdom na základe žalôb podaných na DVD nosičoch, vymôcť, pričom táto suma podľa súdu zodpovedá skutočnej škode žalobcov. Inými slovami v konaní je potrebné určiť tzv. všeobecnú hodnotu pohľadávok na zaplatenie koncesionárskych poplatkov a ich príslušenstva. Určenie tejto všeobecnej hodnoty pohľadávok je odbornou otázkou, pričom od tejto otázky závisí rozhodnutie súdu (v časti určenia výšky majetkovej škody). V ďalšom poukázali na skutočnosť, že návrhmi na začatie konania, ktoré doručili na okresný súd nežiadali priznanie nárokov na poplatky z omeškania, ale len výlučne samotné koncesionárske poplatky, a to vzhľadom na skutočnosť, že vtedy platná právna úprava to neumožňovala. Vzhľadom na skutočnosť, že Okresný súd Topoľčany neprijal návrhy, ktorými sa uplatnili práva na úhradu koncesionárskych poplatkov, došlo tak k pretrhnutiu postupu, ktorý je nevyhnutné pre vznik oprávnenia na ďalšie vymáhanie poplatku z omeškania, teda príslušenstva koncesionárskych poplatkov. Bez uplatnenia práva na úhradu koncesionárskych poplatkov na príslušnom súde nie je možné pristúpiť k vymáhaniu príslušenstva. Preto v priamej príčinnnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom okresného súdu (odmietnutím žalôb na uplatnenie koncesionárskych poplatkov) došlo k vzniku škody aj v podobe zániku práva na vymáhanie príslušenstva koncesionárskych poplatkov. Definitívnym zánikom tohto príslušenstva bolo jednak plynutie času, keď sa jednotlivé nároky premlčali, ako aj v dôsledku tzv. generálnych pardonov, ktoré boli do právneho poriadku zavedené zákonom č. 96/2006 Z.z. a zákonom č. 309/2007 Z.z.. Uvedená argumentácia popisuje priamu príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody v podobe zániku práva na poplatky z omeškania, ktoré boli uplatnené v žalobe. V ďalšom žalobcovia namietali nesprávne vyhodnotenie znaleckého posudku predloženého žalobcami, keď ho súd prvej inštancie považoval za irelevantný. O skutočnostiach obsiahnutých v znaleckom posudku súd nie je kompetentný si vytvoriť vlastný úsudok, nakoľko sa týkajú špecifik technologického riešenia duplikácie DVD nosiča. Žalobcovia sa vyjadrili i k námietke res iudicatae a dodali, že nesúhlasia so žalovaným a tvrdili, že v konaní nenastali také skutočnosti, ktoré by bránili súdu priznať nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Primerané finančné zadosťučinenie, o ktorom fakultatívne rozhoduje Ústavný súd SR na návrh sťažovateľa podľa čl. 127 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, nemožno stotožniť s odškodným, ako úhradou nemajetkovej ujmy podľa ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. alebo s náhradou, či už za skutočnú škodu alebo za ušlý zisk. Primerané finančné zadosťučinenie nie je zhodné s odškodnením, resp. úhradou nemajetkovej ujmy podľa ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. Vznik právne významného dôvodu na odškodnenie, resp. úhradu nemajetkovej ujmy podľa ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. nevyklučuje, že za to isté správanie sa prizná aj primerané finančné zadosťučinenie. V žiadnom konaní

pred súdom doposiaľ nebolo rozhodované o odškodnení žalobcu za porušenie ustanovení procesných právnych predpisov úhradou nemajetkovej ujmy podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z..

16. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcov uviedol svoj názor, že žalobcovia celkom zjavne nerozoznávajú medzi tým, čo je ich pohľadávka voči koncesionárom a medzi tým, čo predstavuje škodu, za ktorú by mal niesť zodpovednosť žalovaný v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. Žalovaný má za to, že žalobcovia v konaní vznik škody nepreukázali, keď pri určení jej výšky vychádzali z domnienky resp. hypotézy 100% úspešnosti vo všetkých konaniach a to nielen vo vzťahu k rozhodovaniu súdu, ale aj vo vzťahu k následnej vymožitelnosti pohľadávok od koncesionárov. Žalovaný zdôraznil, že okresný súd bol vo vzťahu k podaniam žalobcov zo dňa 19.10.2006 viazaný nálezom Ústavného súdu SR, v zmysle ktorého bol povinný návrhy žalobcov prijať so spätnými účinkami. Uvedené znamená, že v prípade vznesenej námietky premlčania zo strany koncesionára bol súd prvej inštancie povinný túto posúdiť tak, akoby bol návrh zaregistrovaný ku dňu jeho doručenia a to bez ohľadu na to, s akým dátumom bol v skutočnosti zaregistrovaný. Žalovaný v konaní poukázal na tú skutočnosť, že súd vo veci návrhov na začatie konania začal konať dňa 18. 4. 2008 tak, že ich zaregistroval a pridelil im spisovú značku. Celkovo súd v daný deň zaregistroval 1201 podaní žalobcov, pričom z tohto počtu bolo 487 vecí odstúpených na konanie príslušným súdom, v jednej veci žalobcovia vzali žalobu späť a v ostatných bolo konanie zastavené pre nezaplatenie súdneho poplatku zo strany žalobcov. Vo veci sa tak riadne konalo, pričom konania boli zastavené pre nezaplatenie súdneho poplatku a nie pre vznesené námietky premlčania žalovanými. Povinnosťou žalobcov v konaní bolo teda nielen tvrdiť, že ich pohľadávky sú premlčané v dôsledku neprijatia ich podaní okresným súdom, ale túto skutočnosť aj relevantným spôsobom preukázať. V tomto smere žalobcovia neprodukovali v konaní žiadne dôkazy, teda neuniesli bremeno dôkazu a namiesto toho len nesústreďene opakovali argumentáciu o nemožnosti „vrátiť späť čas“. Na žalobcove „nové“ dôkazy, ktoré v odvolaní ani nekonkretizujú, už nie je možné prihliadať. K námietke žalobcov, že im bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom a tým aj možnosť predložiť návrhy na doplnenie dokazovania, keď súd prvej inštancie vo veci pojednával napriek tomu, že tu bol dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, žalovaný poukázal na obsah zápisnice z pojednávania zo dňa 9.9.2016, z ktorého jednoznačne vyplýva, že boli splnené podmienky pre uskutočnenie pojednávania (strany resp. ich právni zástupcovia boli prítomní na pojednávaní), žalobcovia mali možnosť predložiť návrhy na doplnenie dokazovania, pričom zotrvali len na jedinom návrhu - znalecký posudok, o ktorom súd rozhodol tak, že ho nevykoná. Strany boli zároveň poučené podľa § 154 CSP. Na odročenie pojednávania tak nebol daný zákonný dôvod. Na základe uvedeného žalovaný zastáva názor, že súd žalobcom neodňal možnosť konať pred súdom. V ďalšom žalovaný zdôraznil, že žalobcovia v konaní nepreukázali existenciu ani jednej právoplatne nepriznanej pohľadávky od koncesionára z dôvodu vznesenej námietky premlčania. Osobitne absurdne vyznieva veta - „premlčanie tak nastane ...“, formulovaná ako skutočnosť budúca, a nie skutočnosť minulá, hoci žalobcovia opakovali, že k premlčaniu už došlo. Je teda zrejmé, že ani sami žalobcovia nemajú doposiaľ za 6 rokov vedenia súdneho konania voči žalovanému jasno v tom, či k premlčaniu ich pohľadávok už došlo, alebo ešte len dôjde v prípade aplikácie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z.. Žalovanému ďalej nie sú zrejmé dôvody, pre ktoré sa žalobcovia v odvolaní venujú argumentácii žalovanej prednesenej v konaní vo vzťahu k otázke začatia občianskeho súdneho konania, keď touto sa súd v napadnutom rozsudku nezaoberal. Totožné je možné konštatovať aj vo vzťahu k námietke rei iudicatae vznesenej žalovaným. Na strane žalobcov tak nebolo dôvodu, pre ktorý by sa mali predmetným otázkam venovať vo svojom odvolaní. Vo vzťahu k navrhovanému znaleckému dokazovaniu žalovaný uviedol, že mu nie je zrejmé, z akého dôvodu žalobcovia tento návrh uvádzajú vo svojom odvolaní, keď jeho vykonanie navrhli už v konaní pred súdom prvej inštancie a súd ho vyhodnotil ako nadbytočný. Bez osobitnej relevancie žalovaný považuje popis procesu uplatňovania koncesionárskych poplatkov, ktorým žalobcovia dôvodí nárok na poplatky z omeškania ako príslušenstva, nakoľko žalobcami požadovaná náhrada škody pozostávajúca z poplatku z omeškania (ako aj trov konania) priamo závisela od vzniku škody v podobe samotných koncesionárskych poplatkov. Keďže žalobcovia vznik škody v podobe „premlčaných“ koncesionárskych poplatkov nepreukázali, posudzovanie vzniku škody v podobe vyčíslených poplatkov z omeškania, ako aj trov konania bolo zbytočné. K námietke žalobcov vo vzťahu k záveru súdu o irelevantnosti predloženého znaleckého posudku (pravdepodobne posudku č. 01/2009), žalovaný uviedol, že Okresný súd Topoľčany bol viazaný rozhodnutím ÚS SR, teda bol povinný bez ohľadu na možné technické problémy podania žalobcov zaregistrovať spätne. V tomto kontexte poukázal aj na rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo 455/2013, v ktorom sa Najvyšší súd SR zaoberal otázkou naplnenia príkazu, ako aj povinnosťou žalobcov návrhy opätovne súdu doručiť. Podľa názoru žalovaného predložený dôkaz nemá pre konanie žiadnu právnu relevanciu, nakoľko Okresný

súd Topoľčany podania žalobcov (hoci oneskorene) prijal a o nich konal a rozhodol. Pokiaľ ide o priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch žalovaný uviedol, že žalobcovia v žalobe poukazovali na viaceré nálezy Ústavného súdu, v ktorých bolo sťažovateľom priznané právo na primerané finančné zadostučinenie. Žalobcove dokonca z týchto nálezov vychádzali pri vyčíslňovaní požadovanej výšky nemajetkovej ujmy, ktorá im mala v súvislosti s nesprávnym úradným postupom okresného súdu vzniknúť. Na jednej strane teda tvrdia, že primerané finančné zadostučinenie priznávané ústavným súdom s náhradou nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. nesúvisí, na strane druhej však na sumy priznaného finančného zadosť učinenia poukazujú a priamo z nich vychádzajú. Navyše žalobcovia si v tomto smere (§ 17 ods. 3) nesplnili ani len povinnosť tvrdenia, keď svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy relevantným spôsobom neodôvodňovali a zároveň v konaní nepredložili jediný dôkaz, ktorý by vznik nemajetkovej ujmy na strane žalobcov resp. žalobcu 1/, ktorej náhrada by bola nevyhnutná v peňažnej podobe, preukazoval. Žalovaný vo svojom vyjadrení zosumarizoval podstatné skutkové okolnosti danej veci a to: že Okresný súd Topoľčany dňa 19.10.2006 podania žalobcu 1/ neprijal, nálezom Ústavného súdu zo dňa 24.6.2008 bolo konštatované porušenie práva žalobcu 1/ a zároveň na zabezpečenie nápravy mali byť žalobcove podania okresným súdom zaregistrované tak, ako keby boli prijaté dňa 19.10.2006, Okresný súd Topoľčany dňa 18.4.2008 podania žalobcu 1/ zaregistroval a pridelil im spisovú značku, celkovo súd v daný deň zaregistroval 1201 podaní žalobcu 1/, pričom z tohto počtu bolo 487 vecí odstúpených na konanie príslušným súdom, v jednej veci vzal žalobca návrh späť a v ostatných bolo konanie zastavené pre nezaplatenie súdneho poplatku zo strany žalobcu. Vo veci sa tak riadne konalo, pričom konania boli zastavené pre nezaplatenie súdneho poplatku a nie pre vznesené námietky premlčania žalovanými. Žalovaný napokon dal odvolaciemu súdu do pozornosti, že žalobca 1/ inicioval voči žalovanému na totožnom skutkovom a právnom základe 40 súdnych konaní. Čl. 2 ods. 2 CSP zakotvil ako základný princíp, princíp právnej istoty v nadväznosti, na ktorý žalovaný poukazuje na konania vedené pred Okresným súdom Bratislava I, v ktorých bol nárok žalobcu (prípadne žalobcov) na náhradu materiálnej škody a nemajetkovej ujmy za rovnaký nesprávny úradný postup súdu zamietnutý t.j. sp. zn. 3C/15/2010, 5C/158/2010, 8C/125/2010, 8C/126/2010, 9C/77/2010, 10C/62/2010, 10C/63/2010, 16C/163/2011 (rozsudok je právoplatný), 19C/124/2010, 19C/125/2010 a 26C/124/2010. Rovnako bol nárok žalobcu zamietnutý aj v konaní pred Okresným súdom Dolný Kubín, sp. zn. 4C/53/2012, pričom rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 19.10.2015, sp. zn. 11Co /199/2015. Okresný súd Dolný Kubín totožne rozhodol aj vo veciach vedených pod sp. zn. 7C/80/2012 a 5C/113/2013. Žalovaný preto legitímne očakáva, že aj tento spor žalobcov založený na totožnom skutkovom a právnom základe, bude právoplatne zamietnutý v celom rozsahu. Preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

17. Žalobcovia sa k vyjadreniu žalovaného (bod 16 tohto rozsudku) písomne nevyjadrili, hoci im bolo vyjadrenie žalovaného doručené dňa 18.1.2017 (č.l. 530).

18. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), túto prejednal bez nariadenia pojednávania keď pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov nie je dôvodné.

19. Rozsudok súdu prvej inštancie odvolací súd potvrdil, pretože je v napadnutom výroku vecne správnym a keďže sa stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje (§ 387 ods. 1, 2 C.s. p.).

20. V posudzovanej veci vykonal súd prvej inštancie všetko dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností významných pre posúdenie dôvodnosti podanej žaloby, ktorou sa žalobcovia domáhali zaplatenia náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktorá im mala podľa ich tvrdení vzniknúť tým, že Okresný súd Topoľčany neprijal ich návrhy na začatie konania o zaplatenie peňažných súm, doručené mu dňa 19.10.2006 na priloženom DVD, ako aj na posúdenie opodstatnenosti tvrdení, ktoré uvádzal žalovaný na svoju obranu, pričom zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s ustanovením § 191 CSP dospel k správnym skutkovým záverom relevantným pre právne posúdenie dôvodnosti podanej žaloby. Na takto ustálený skutkový stav aplikoval zodpovedajúce ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci

a o zmene niektorých zákonov a svoje dôvody, pre ktoré podanú žalobu zamietol a nestotožnil sa tak s argumentáciou žalobcov o spôsobe škody a nemajetkovej ujmy postupom Okresného súdu Topoľčany vo veciach, v ktorých podal dňa 19.10.2006 na priloženom DVD návrhy na začatie konania o zaplatenie peňažných súm, aj dostatočne v súlade s § 220 ods. 2 CSP odôvodnil, pričom sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán a dôsledne posúdil opodstatnenosť všetkých právne a skutkovo relevantných námietok strán súvisiacich s predmetom konania. Obsah odvolania žalobcov nie je spôsobilý spochybniť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, z hľadiska nimi uvádzaných tvrdení v podanom odvolaní, keď ani v odvolacom konaní neboli zistené také rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie. V odvolacom konaní tiež nevyšlo najavo, že by konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia, trpelo takou vadou, ktorá by mala za následok vecnú nesprávnosť jeho rozhodnutia. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď v danej veci zisťoval základné predpoklady vzniku objektívnej zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú súdom v súvislosti s tým, že Okresný súd Topoľčany neprijal ich návrhy na začatie konania o zaplatenie peňažných súm, doručené mu dňa 19.10.2006 na priloženom DVD, v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého musia byť súčasné splnenie tri podmienky, a to: 1/ nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup súdu, 2/ existencia škody a nemajetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch a 3/ príčinná súvislosť medzi škodou (nemajetkovou ujmov) a nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom.

21. V preskúmvanej veci je správny záver súdu prvej inštancie, že vzhľadom na skutočnosť, že Ústavný súd SR vo svojom náleze sp. zn. III. ÚS 7/07 zo dňa 20.12.2007 konštatoval porušenie práva žalobcu 1/ na prístup k súdu neprijatím predmetných návrhov na začatie konania na priloženom DVD, pričom zároveň záväzne pre konajúci všeobecný súd poukázal na to, že primeraným opatrením na ukončenie porušovania práv žalobcu 1/ bude náprava spočívajúca v čo najskoršom zaregistrovaní originálnych podaní s dátumom, kedy boli doručené žalobcom 1/ na súd po prvýkrát a ich vybavenie v súlade so všetkými požiadavkami na spravodlivý proces, nemohlo dôjsť v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Topoľčany k premlčaniu pohľadávok žalobcov. Napriek počiatočnému nesprávnemu úradnému postupu daného súdu, súd po zavedení elektronickej podateľne opakovane vyzýval žalobcov o dodatočné predloženie návrhov, avšak bezvýsledne, hoci súd bol ochotný prijať tieto návrhy s právnymi účinkami zachovanými podľa pôvodného dátumu doručenia (v zmysle cit. nálezu ÚS SR). Žalobcovia napriek viacerým výzvam so súdom nespolupracovali a nepredložili DVD nosič s návrhmi. Súd vo veci návrhov na začatie konania potom začal konať dňa 18.4.2008 tak, že ich zaregistroval a prideliť im spisovú značku. Celkovo súd v daný deň zaregistroval 1201 podaní žalobcov, pričom z tohto počtu bolo 487 vecí odstúpených na konanie príslušným súdom, v jednej veci vzali žalobcovia návrh späť a v ostatných bolo konanie zastavené pre nezaplatenie súdneho poplatku zo strany žalobcov. Predmetné konania tak boli zastavené pre nezaplatenie súdneho poplatku, a nie pre vznesené námietky premlčania žalovanými. Dôležitou a rozhodujúcou skutočnosťou teda v danej veci bolo, že ani jedna žaloba žalobcov nebola zamietnutá s poukazom na premlčanie žalovanej pohľadávky titulom jej oneskoreného podania (resp. zaevidovania Okresným súdom Topoľčany), ktoré malo byť vyvolané včasným nezaevidovaním pôvodného DVD nosiča žalobných návrhov. Včasné nezaevidovanie týchto podaní (namietaný nesprávny úradný postup Okresného súdu Topoľčany) teda nemalo žiaden vecný súvis s uplatňovanou náhradou škody. Ten by tu nanajvýš mohol byť len vtedy, ak by niektorá z týchto žalôb bola súdmi zamietnutá pre premlčanie uplatneného práva, pričom toto premlčanie (oneskorené podanie žaloby) bolo vyvolané práve oneskoreným zaevidovaním týchto žalôb Okresným súdom Topoľčany. Navyše odvolací súd sa plne stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie o „hypotetickosti“ vzniku žalovanej škody, pričom v tomto smere v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku v jeho článkoch 22, 23, 24, s ktorým sa odvolací súd plne stotožňuje a odkazuje naň. Na základe uvedeného sa potom i odvolací súd stotožnil so záverom prvoinštančného súdu, že zákonom stanovené predpoklady vzniku zodpovednosti žalovaného za majetkovú škodu uplatnenú podanou žalobou neboli v preskúmvanej veci splnené.

22. Rovnako sa odvolací súd stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že podanej žalobe nebolo možné vyhovieť ani v časti požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy, nakoľko žalobca 1/ jej vznik nijako nepreukázal, keď sa v tomto smere obmedzil len na všeobecné tvrdenia o jej vzniku. Nepreukázal splnenie ani jednej z podmienok § 17 ods. 2, 3 zákona č. 514/2003 Z.z.. Žalobca 1/ teda ničím nepreukázal, aké negatívne dopady mal predmetný nesprávny úradný postup Okresného súdu

Topoľčany vyvolať v sfére jeho dobrého obchodného mena príp. povesti. Navyše žalobca 1/ tu sám nerozlišuje medzi nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy a primeraným finančným zadosťučinením, ktoré priznáva Ústavný súd SR v prípade konštatovania porušenia ústavného práva sťažovateľa. Žalobca 1/ v podstate stotožňuje tieto nároky do jedného, keď náhradu nemajetkovej ujmy (bez preukázania konkrétnych negatívnych dopadov a zásahov do jeho mena a povesti) v podstate odôvodňuje a zamieňa s predpokladmi pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia ústavným súdom pri konštatovaní porušenia ústavných práv sťažovateľa, za ktoré ho navyše už ústavný súd odškodnil. Ak potom sám žalobca 1/ v podanom odvolaní tvrdí, že nárok na priznanie finančného zadosťučinenia ústavným súdom je niečo iné, ako náhrada nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. (teda, že ide o dva samostatné nároky), sám mal i samostatne preukazovať splnenie predpokladov pre jej priznanie podľa § 17 ods. 2, 3 zákona č. 514/2003 Z.z.. Pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa zákona č. 514/2003 Z.z. nestačilo teda iba samotné konštatovanie porušenia ústavného práva žalobcu 1/, ale vyžadovalo sa i preukázanie, že toto porušenie (a teda nesprávny úradný postup Okresného súdu Topoľčany) vyvolalo konkrétne negatívne následky v jeho osobnostnej sfére (dobré meno a povesť), ktoré by bolo potrebné odškodiť i priznaním nemajetkovej ujmy v peniazoch. Za správny treba považovať i záver prvoinštančného súdu, že ak by aj boli splnené ostatné predpoklady pre vznik zodpovednosti žalovaného za škodu, nepochybne by bolo potrebné považovať za dostatočné poskytnutie nepeňažného zadosťučinenia. To však žalobca podanou žalobou neuplatnil, a navyše, túto funkciu už nepochybne splnilo aj opakované konštatovanie porušenia jeho práva na prístup k súdu Európskym súdom pre ľudské práva v Štrasburgu, i v konaniach pred Ústavným súdom SR.

23. Správny bol rovnako postup prvoinštančného súdu, ktorý sa po zistení, že v danej veci neboli naplnené predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za škodu, už podrobnejšie nezaoberal výškou uplatneného nároku a v tomto smere nevykonal ani žalobcami navrhované znalecké dokazovanie, keď ustálenie výšky uplatnenej náhrady majetkovej škody nemohlo mať žiadny význam pre rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci samej. Pokiaľ žalobcovia v odvolaní v tomto smere opätovne navrhli vykonať znalecké dokazovanie znaleckým ústavom Ekonomická univerzita v Bratislave na zodpovedanie otázky, akú sumu bolo možné v konaniach pred okresným súdom na základe žalôb podaných na DVD nosičoch, vymôcť, inými slovami aká je tzv. všeobecná hodnota jeho pohľadávok na zapltenie koncesionárskych poplatkov a ich príslušenstva, odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že na jeho vykonanie niet žiadneho dôvodu.

24. Nedôvodná bola tiež argumentácia žalobcov, ktorí v podanom odvolaní namietali správnosť záveru prvoinštančného súdu, že vzhľadom na rozhodnutia Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, nemohlo dôjsť v dôsledku prvotného neprijatia návrhov na začatie konania k premlčaniu práv žalobcov. Je totiž bez akejkoľvek pochybnosti, že (predovšetkým) na základe rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu ako i Ústavného súdu vo veci žalobcov proti Slovenskej republike bol i Okresný súd Topoľčany povinný riadne prejednať návrhy žalobcov doručené mu dňa 19.10.2006 na DVD a vo všetkých konaniach vychádzať z toho, že návrh bol súdu doručený (a teda právo bolo na súde uplatnené) už dňa 19.10.2006. Ako už bolo uvedené v bode 21 tohto rozsudku, neprijatie návrhov na začatie konania doručených dňa 19.10.2006 Okresnému súdu Topoľčany na priloženom DVD (teda namietaný nesprávny úradný postup, ktorý má byť príčinou vzniku uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy) preto nepochybne nemohlo spôsobiť premlčanie práva žalobcov a v nadväznosti na to ani ich nevyožiteľnosť v konaní na súde (ani jedna žaloba žalobcov nebola z tohto dôvodu zamietnutá). Bez zreteľa na uvedené, však súd prvej inštancie správne v tejto súvislosti poukázal i na to, že žalobcovia v žiadnom smere nekonkretizovali jednotlivé čiastkové nároky, ktoré by mali byť premlčané a neprípustne sa obmedzil iba na všeobecné tvrdenie o tom, že sú premlčané všetky. Zároveň je zjavne nesprávna a neopodstatnená i argumentáciu žalobcov v odvolaní, že proces prijatia ich podaní uložených na DVD nosiči bol ukončený v deň, keď boli súdu po prvýkrát doručené návrhy, nakoľko, ak by ich doručili opätovne, porušili by čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, relevantné ustanovenia vtedy platného O.s.p. a vyhlášky č. 543/2005 Z.z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre súdy, pričom rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vydané v tejto súvislosti sú absolútne nerealizovateľné. Bez právneho významu je námietka žalobcov, že právny názor ústavného súdu o zachovaní právnych účinkov podania nebol pre okresný súd právne záväzný. Neopodstatnená je rovnako argumentácia žalobcov v odvolaní týkajúca sa správnosti záverov prvoinštančného súdu v časti uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy, v rámci ktorej žalobcovia zdôraznili i to, že v žiadnom konaní pred súdom doposiaľ nebolo rozhodnuté o ich odškodnení za porušenie ustanovení procesných právnych predpisov úhradou nemajetkovej ujmy podľa ustanovenia 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. Ako už

odvolací súd uviedol aj vyššie, záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého v danom prípade neboli splnené zákonom stanovené predpoklady na jej priznanie, keďže žalobca 1/ jej vznik nijako nepreukázal a navyiac, ním tvrdená nemajetková ujmy nemohla vzniknúť v príčinnej súvislosti s namietaným nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Topoľčany, je v celom rozsahu správny.

25. Napokon, pokiaľ ide o námietku žalobcov, že im súd prvej inštancie odňal možnosť konať pred súdom tým, že napadnutý rozsudok nedostatočne odôvodnil, odvolací súd ju považuje za nedôvodnú a účelovú. Súd prvej inštancie totiž v odôvodnení svojho rozsudku náležite zhrnul tvrdenia žalobcov i žalovaného, vysvetlil podstatu sporu, opísal vykonané dôkazy, ktoré i správne vyhodnotil, pričom zároveň zhrnul relevantnú platnú právnu úpravu, podľa ktorej spor posúdil, a so zreteľom na všetky relevantné čiastkové predbežné otázky, dôvody, pre ktoré žalobu ako nedôvodnú zamietol, aj dostatočne vysvetlil, keď sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci. Nepochybne preto súd prvej inštancie svojim postupom, resp. nedostatočným odôvodnením napadnutého rozsudku, nezasiahol do práva žalobcov na spravodlivý súdny proces. Súdu prvej inštancie teda nemožno vytknúť žiadne procesné pochybenie ani pochybenie pri skutkovom a právnom posúdení nároku žalobcov na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, ktorá im mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Topoľčany, pričom ani v odvolaní žalobcovia neuviedli žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali odlišné právne posúdenie ktorejkoľvek z otázok významných pre rozhodnutie v danom spore odvolacím súdom. Súd prvej inštancie sa v rámci predmetného konania vypořiadal so všetkými relevantnými skutočnosťami uvádzanými v žalobe a svoje rozhodnutie vydal v súlade s platnou právnu úpravou.

26. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva účastníka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument účastníka nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo (porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci B.Ď. proti W. Y. /sťažnosť č. 59102/08/, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008).

27. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378, § 219 ods. 3 C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolatelia, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci J. D. B. U. proti V.; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

28. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods.1 C.s.p. a ich náhradu úspešnému žalovanému nepriznal, pretože mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

29. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011, § 393 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 C.s.p. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).